

Kuutamopurjehdus

Rouva Retkeilijä

Purjeveneet volttaavat Leppävirran Koiruksella lähtölinjan tuntumassa malttamattomina kuin ravihevokset. Valkeat purjeet vuoroin kahisevat, vuoroin lepattavat ja paukkuvat. Nostoköydet nitisevät ja nirsruvat. Kippareiden ilmeistä paistaa tasoituslähdön nostattama kiihko ja jännitys. Joko kannattaa kääntää keula menosuuntaan?

Ensin lähtevät hitaimmat veneet, parikymmentä minuuttia myöhemmin nopeimmat. Yleensä pienet veneet lähtevät ensin, isot jahdit viimeisinä. Vanha kunnon Aviator, hytitön Soling malli, on yöpurjehduskisan kevein alus sekä painoltaan että hintaluokaltaan. Siis ensinnä matkaan? Vielä mitä, tällä solakalla kilpaveneellä on tasoituskerroin, joka oikeuttaa meidät vauhtiin toiseksi viimeisenä

Kun lähtömerkki viimein törähtää, ensimmäiset veneet ovat jo kaikkoamassa taivaanrantaan. Kello on seitsemän lauantai-iltana 24. elokuuta. Aavistamme etukäteen, ettei Aviatorilla ole tällä kelillä mahdollisuutta aivan kärkeen. Hellepäivänä heikosti puhaltava iltatuuli tyyntyy heti auringon laskettua. Vaikka siihen mennessä tavoittaisimme kärkijoukon, tuskin ehtisimme enää keulille koska kisa on tuulen tyyntyessä sovittu keskeytettäväksi viimeistään kymmeneltä.

Tavoitteena ei olekaan voitto. Ei edes kova kilpa. Tarkoitus on nautiskella

yöpurjehduksesta, loistosäästä, auringon ja kuun sillasta - rattoisasti yhdessä viidentoista muun venekunnan kanssa. Loppukesän kuutamopurjehduksen suosio on säiden suosiessa aina vain kasvanut. Nyt on mukana ennätysmäärä venekuntia Kuopiosta, Varkaudesta, Leppävirralta ja Joroisista.

Letkeästi luovien

Reni ei ole saanut omaa purjevenettään vesille koko kesänä. Niinpä mies saa luvan toimia kipparina. Vastatulessa emme pääse nousemaan suoraviivaisesti, vaan luovimme siksakkia. Vesi on kovin matalalla, mutta molemmat miehet ovat kokeneita purjehtijoita tutuilla vesillä.

Minun ei lopulta tarvitse edes kiskoa köysistä halssia vaihdettaessa. Riittää kun kallistan venettä laidalla roikkuen. Ei tarvitse kantaa huolta siitäkään, miten näkee ohjata venettä pimeässä, kun palataan moottoriregattana Konnukselle.

Tunnen lievää puistatusta muistaessani, kuinka kerran myrskyn ja sateen pauhussa kiljuin toppahaalarissani suoraa huutoa. Kippari laskosti etupurjetta viistossa kulkevan veneen kokassa ja peräsimessä hätäilin tokko saisin ison purjeen alas jos puomi paukahtaisi päähän tai...

Nyt ei tarvita toppahaalaria saati sadeviittaa, jotka ovat kuitenkin mukana ikään kuin hyvän sään kestoja varmistamassa.

Kevyt tuuli tarttuu Aviatorin purjeisiin ja liplattemme hyvin hitaasti mutta varmasti monen kisailijan ohitse. Puhe kantautuu tyyneenä iltana selkeästi veden yli. Toisiaan sivuavat venekunnat hihkuvat täydeltä laidalta: "Onko sulla äänetön sisämoottori?"

Tunnelma tihenee

Aurinko laskee. Ensin se hehkuu kultakehränä, hetken häikäisee, putoaa sitten yllättävän nopeasti horisontin taa. Taivaanranta punertuu yhä voimakkaammin. Kalastajavene pörryyttää ohi. Miesten katseet viiptyvät purjeveneiden armadassa.

Tuuli tyyntyy miltei kokonaan. Taivas ja vesi sulautuvat yhteen pehmeän sinisen ja punaisen sävyihin. Veneen etenemisen paljastaa enää veden kalvolla keijuvien pintaroskien jälkeen jääminen. Purjeiden virtauslangat roikkuvat veltoina. Reni sytyttää tupakan muka nähdäkseen, mihin suuntaan savu virtaa.

Erämaisen tunnelman katkaisee aika ajoin humaltuneiden mökkiläisten mölinä ja musiikin jumpse. Silloin käynnistyy toisenlainen, sielua sykäyttävä huuto. Alakuloiset epäviireiset kiljahdukset kiirivät lähilahdelta. Koiruksen kuikat kokoontuvat iltariitteihin. Härkälinnut hirnuvat käheästi.

Veneineissä puhutaan vaistomaisesti miltei kuiskaamalla. ”Loppukiri, skarpatkaa, säilytellään vähäsen kärkijoukkoa loppumetreillä”, usutan miehistöä kisaheikkisesti. Paikkaa vaihdetaan varoen samalle reunalle, veneen kallistuskulmaa suurennetaan ja niin purjeiden muoto säilyy oikeana tyynessäkin. ”Hiljaa, etteivät kalat herää...” kähisee Reni ja sytyttää tupakan.

Tällä erää pahamaineisesta ketjupoltosta on hyötyä: savukiehkura ilmaisee heikon alatuulen vireen. Aviator, lentäjä, kevyt kuin herneenpalko, liittää minuutti minuutilta lähemmäs. Äärimmäisen hitaasti soljumme ohi paikoillaan kelluvan veneen ja lähestymme vääjäämättä seuraavaa, kun kisa vihelletään poikki.

Kuu on kohonnut vastarannalle täyteläisen mehukkaana appelsiinina. Hauras usva leijuu lahdella. Laskostamme purjeet, lisäämme vaatetusta ja käännämme keulat kohti Konnusta. Loistot ja veneiden valot vilkkuvat punaisina ja vihreinä yön pimeydessä. Olo tuntuu levolliselta. On ollut hyvä veneilykesä.

